

Datum van
inontvangstneming

:

05/07/2017

Zaak C-296/17

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

22 mei 2017

Verwijzende rechter:

Varhoven kasatsionen sad (Bulgarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

12 mei 2017

Verzoekende partij en verzoekende partij in cassatie:

Wiemer & Trachte GmbH (insolvent verklaard)

Verwerende partij en verwerende partij in cassatie:

████████████████████

Voorwerp van geschil in het hoofdgeding

Cassatieprocedure tegen de beslissing inzake een vordering tot terugbetaling van een zonder rechtsgrond betaald geldbedrag. De vordering is erop gebaseerd dat de betaling ongeldig is, aangezien deze na opening van de insolventieprocedure betreffende verzoekster is ingediend.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de verwijzing

Uitlegging van artikel 3, lid 1, artikel 18, lid 2, artikel 21 en artikel 24 van verordening (EG) nr. 1346/2000 van de Raad van 29 mei 2000 betreffende insolventieprocedures

Artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

1. Dient artikel 3, lid 1, van verordening (EU) nr. 1346/2000 van de Raad van 29 mei 2000 betreffende insolventieprocedures aldus te worden uitgelegd dat de bevoegdheid van de rechterlijke instanties van de lidstaat waar de insolventieprocedure is geopend, voor een actio pauliana tegen een verweerder die zijn zetel of woonplaats in een andere lidstaat heeft, een exclusieve bevoegdheid is, of is de curator in het geval van artikel 18, lid 2, van de verordening bevoegd om een actio pauliana bij een rechter in de lidstaat in te stellen waar verweerder zijn zetel of woonplaats heeft, als de actio pauliana van de curator wordt gebaseerd op een beschikking over roerende goederen die in de andere lidstaat heeft plaatsgevonden?

2. Geldt de in artikel 24, lid 2, juncto lid 1 van verordening nr. 1346/2000 voorziene bevrijding voor de uitvoering in een lidstaat van een verbintenis ten voordele van de schuldenaar die is verricht via de bestuurder van een in deze lidstaat ingeschreven vestiging van de schuldplichtige vennootschap, als op het moment van uitvoering in een andere lidstaat een verzoek was ingediend tot opening van de insolventieprocedure betreffende de schuldenaar en een voorlopige curator was aangewezen, maar nog niet was beslist over de opening van de insolventieprocedure?

3. Is artikel 24, lid 1, van verordening nr. 1346/2000 over de uitvoering van een verbintenis van toepassing op de betaling van een geldbedrag aan de schuldenaar, als de oorspronkelijke overmaking van dit bedrag door de schuldenaar aan de betaler volgens het nationale recht van de insolventierechter als ongeldig wordt beschouwd en de ongeldigheid voortvloeit uit de opening van de insolventieprocedure?

4. Geldt het in artikel 24, lid 2, van verordening nr. 1346/2000 vastgestelde vermoeden dat degene die de verbintenis heeft uitgevoerd, niet op de hoogte was van de opening van de insolventieprocedure, als de in artikel 21, lid 2, tweede volzin, van de verordening genoemde autoriteiten niet de vereiste maatregelen hebben getroffen om te verzekeren dat de beslissingen van de insolventierechter waarbij een voorlopige curator is aangewezen en tevens is bevolen dat beschikkingshandelingen door de vennootschap slechts met toestemming van de voorlopige curator geldig zijn, openbaar worden gemaakt in het register van de lidstaat waar de schuldenaar een vestiging heeft, wanneer de lidstaat waar zich de zetel van de vestiging bevindt, de openbaarmaking van deze beslissingen verplicht stelt, hoewel die lidstaat deze overeenkomstig artikel 25 juncto artikel 16 van de verordening erkent?

Unierechtelijke bepalingen en rechtspraak van de Europese Unie

Overweging 16, artikel 3, lid 1, artikel 4, lid 2, onder m), artikel 16, lid 1, artikel 18, lid 2, artikel 21, artikel 24, artikel 25, lid 3, artikel 38 van verordening (EG) nr. 1346/2000 van de Raad van 29 mei 2000 betreffende insolventieprocedures

Arresten van het Hof van de Europese Unie van 12 februari 2009, Seagon (C-339/07, EU:C:2009:83), 19 april 2012, F-Tex (C-213/10, EU:C:2012:215), 16 januari 2014, ██████ (C-328/12, EU:C:2014:6), 19 september 2013, ██████ ██████ en ██████ (C-251/12, EU:C:2013:566), en 4 december 2014, H (C-295/13, EU:C:2014:2410)

Nationale bepalingen

Bulgaars recht

Artikel 489, lid 1, artikel 493 en artikel 494 van de Grazhdansko-protsesualen kodeks (wetboek van burgerlijke rechtsvordering, hierna: GPK) (opgeheven); artikel 17a, lid 1 en lid 3, punt 3, van de Targovski zakon (wetboek van koophandel), artikelen 6, 7 en 15 van de Zakon za targovskia registar (handelsregisterwet)

Duits recht

§ 812, lid 1, van het Bürgerliche Gesetzbuch (Duits Burgerlijk Wetboek); § 21, lid 1 en lid 2, punten 1 en 2, §§ 23, 24, 81, 82, 142 en 143 van de Insolvenzordnung (Duitse faillissementswet)

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure

- 1 Bij beslissing van de Sofiyski gradski sad (rechtbank te Sofia) van 10 mei 2004 werd een vestiging van Wiemer & Trachte GmbH met zetel in Dortmund (Bondsrepubliek Duitsland) ingeschreven in het handelsregister van de Republiek Bulgarije.
- 2 Bij beschikking van het Amtsgericht Dortmund van 3 april 2007 werd voor de vennootschap een voorlopige curator aangewezen en bevolen dat beschikkingshandelingen door de vennootschap uitsluitend met toestemming van de voorlopige curator geldig zijn. De beschikking werd op 4 april 2007 ingeschreven in het handelsregister van het Amtsgericht.
- 3 Bij beschikking van het Amtsgericht Dortmund van 21 mei 2007 werd aan de vennootschap een algemeen beschikkingsverbod opgelegd dat op 24 mei 2007 werd ingeschreven.
- 4 Bij beschikking van het Amtsgericht Dortmund van 1 juni 2007 werd de insolventieprocedure betreffende de vennootschap geopend; dit werd op 5 juni 2007 ingeschreven.
- 5 Op 18 april 2007 werd van de bankrekening van verzoekster in de Republiek Bulgarije een bedrag afgeschreven van 2 149,30 EUR met als gebruiksdoel „reiskosten” en op 20 april 2007 werd een bedrag betaald van 40 000 EUR met als gebruiksdoel „voorschot voor materiële middelen”. Aangezien het tweede bedrag

niet werd uitgegeven, werd het door verweerder op 25 april 2007 aan de vennootschap terugbetaald.

- 6 Wiemer & Trachte GmbH (insolvent verklaard) heeft bij de Sofiyski gradski sad een vordering ingesteld tot terugbetaling van een zonder rechtsgrond betaald bedrag van 82 436,87 BGN (dit komt overeen met 42 149,30 EUR) overeenkomstig § 812 van het Bürgerliche Gesetzbuch van de Bondsrepubliek Duitsland. De vordering werd toegewezen.
- 7 Bij arrest van 3 mei 2015 heeft de Sofiyski apelativen sad (appelrechter te Sofia) het vonnis van de rechter in eerste aanleg opgeheven en de vordering als ongegrond en niet met bewijzen onderbouwd afgewezen.
- 8 Het beroep in cassatie van Wiemer & Trachte GmbH (insolvent verklaard) tegen het arrest van de Sofiyski apelativen sad werd bij beschikking van 11 mei 2017 van de Varhoven kasatsionen sad (hoogste cassatierechter) ontvankelijk verklaard.

Voornaamste argumenten van de partijen in het hoofdgeding

- 9 Verzoekster voert aan dat twee keer is beschikt over het geld op haar bankrekening in de Republiek Bulgarije nadat de beschikking van het Amtsgericht Dortmund van 3 april 2007 was geweest waarbij een voorlopige curator werd aangewezen en werd bevolen dat beschikkingshandelingen door de vennootschap uitsluitend met toestemming van deze curator geldig zijn. Dit is in strijd met § 21, lid 2, punt 2, van de Duitse Insolvenzordnung; de beschikkingshandelingen zijn derhalve ongeldig op grond van § 24, lid 1, juncto § 81, lid 1, van de Insolvenzordnung, aldus verzoekster. Om die reden verzoekt zij om terugbetaling van beide bedragen aan de boedel overeenkomstig § 812 van het Bürgerliche Gesetzbuch van de Bondsrepubliek Duitsland.
- 10 Verzoekster is van mening dat de beslissingen van het Amtsgericht Dortmund betreffende de opening van de insolventieprocedure en het gelasten van beschermende maatregelen overeenkomstig artikel 16, lid 1, artikel 17, lid 1, en artikel 25 van verordening nr. 1346/2000, zodra deze in de Bondsrepubliek Duitsland geldig zijn, in de Republiek Bulgarije met dezelfde rechtsgevolgen worden erkend, zonder dat verdere maatregelen nodig zijn.
- 11 Verweerder stelt dat de Bulgaarse rechter onbevoegd is. Over de actio pauliana moeten de rechterlijke instanties van de staat beslissen waar de insolventieprocedure is geopend.
- 12 Verder is hij van mening dat hij overeenkomstig artikel 24 van verordening nr. 1346/2000 moet worden bevrijd, aangezien het Bulgaarse register op het moment van de beschikkingshandelingen een inschrijving noch een aantekening van de opening van de insolventieprocedure betreffende verzoekster bevatte. Ten aanzien van het tweede bedrag voert hij aan dat dit een voorschot voor materiële middelen was dat niet is gebruikt en is terugbetaald aan de vennootschap.

- 13 In haar beroep in cassatie voert Wiemer & Trachte GmbH (insolvent verklaard) aan dat artikel 24 van verordening nr. 1346/2000 in casu om de volgende redenen niet toepasselijk is: 1. de bepaling is van toepassing, als de verbintenis is uitgevoerd na de opening van de insolventieprocedure en niet in de periode tussen het verzoek tot opening en de feitelijke opening van de insolventieprocedure; 2. de bepaling is van toepassing, als de uitvoering van de verbintenis voortvloeit uit een juridisch feit dat in geen verband staat met de verzochte insolventieprocedure; in casu is het feit dat verzoekster heeft beschikt over het bedrag van 40 000 EUR, wegens de schending van de gelaste voorlopige en beschermende maatregelen ongeldig, en 3. het vermoeden van goede trouw overeenkomstig artikel 24, lid 2, eerste zin, van de verordening is niet van toepassing, aangezien de in artikel 21, lid 2, tweede zin, van de verordening genoemde autoriteiten, te weten de curator of een andere bevoegde autoriteit in Duitsland, niet bevoegd waren te verzoeken om inschrijving van informatie over de Duitse voorlopige en beschermende maatregelen in het de Bulgaarse vestiging van verzoekster betreffende deel van het Bulgaarse handelsregister; alleen de bestuurder van de Bulgaarse vestiging is in casu hiertoe bevoegd.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 14 Voor de verwijzende rechter zou een antwoord door het Hof nuttig zijn op de vraag of de bevoegdheid van de curator overeenkomstig artikel 18, lid 2, tweede zin, van verordening nr. 1346/2000, om elk rechtsmiddel aan te wenden dat de belangen van de schuldeisers dient, is gekoppeld aan zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 18, lid 2, eerste zin, van de verordening om in een andere lidstaat in en buiten rechte aan te voeren dat een roerend goed na de opening van de insolventieprocedure van het grondgebied van de lidstaat waar de procedure is geopend, is overgebracht naar het grondgebied van die andere lidstaat. Inzonderheid is het de vraag of de curator, indien hij beschikt over een rechtsmiddel dat rechtstreeks samenhangt met de insolventieprocedure en is gebaseerd op een volgens het nationale recht van de insolventierechter ongeldige beschikkingshandeling, bij de rechterlijke instanties van een andere lidstaat naar wiens grondgebied het betrokken goed is overgebracht, kan vorderen dat het betaalde wordt teruggegeven aan de boedel. In die zin zou een overdracht van vermogen (betaling van geldbedragen) het grondgebied van deze andere lidstaat betreffen, voor zover de derde (verweerder) daar zijn zetel of woonplaats heeft en over het goed is beschikt door een persoon die betrokken is bij het bestuur van de vestiging van de schuldenaar met zetel in deze lidstaat. Met het oog op de concrete omstandigheden van het geschil moet de Bulgaarse rechter – waarbij het in casu gaat om de bevoegde rechter in de woonplaats van verweerder – weten hoe de bevoegdheden als bedoeld in artikel 3, lid 1, en artikel 18, lid 2, tweede zin, van de verordening ten opzichte van elkaar moeten worden afgebakend. De verwijzende rechter is van mening dat de Bulgaarse rechter bevoegd is om uitspraak te doen over de bij hem ingestelde actio pauliana.

- 15 De verdere drie vragen worden gesteld voor het geval dat het antwoord op de eerste vraag luidt dat de Bulgaarse rechter bevoegd is om uitspraak te doen over de vordering.
- 16 Een antwoord op de tweede vraag zou nuttig zijn met het oog op het door verweerder aangevoerde verweer dat hij overeenkomstig artikel 24, lid 2, van de verordening bevrijd is, aangezien hij aan de schuldenaar heeft betaald zonder dat hem bekend is geweest dat een insolventieprocedure was geopend. In dit verband moet worden vastgesteld of de in artikel 24, lid 2, voorziene bevrijding ook geldt bij een uitvoering van een verbintenis ten voordele van de schuldenaar die is geschied via de bestuurder van een in deze lidstaat ingeschreven vestiging van de schuldplichtige vennootschap, wanneer op het moment van de uitvoering van de verbintenis in een andere lidstaat een verzoek tot opening van de insolventieprocedure jegens de schuldenaar was ingediend en een voorlopige curator was aangewezen, maar nog niet was beslist over de opening van de insolventieprocedure.
- 17 Volgens het op het geschil toepasselijke recht van de Bondsrepubliek Duitsland zijn de beschikkingshandelingen door de schuldenaar ten aanzien van goederen van de boedel die zijn verricht na de opening van de insolventieprocedure, niet geldig (§ 81 van de Insolvenzordnung). Indien een verbintenis ten voordele van de schuldenaar is uitgevoerd, is degene die deze heeft uitgevoerd, bevrijd als hij op het moment van uitvoering niet op de hoogte was van de opening van de procedure; ingeval de verbintenis wordt uitgevoerd vóór de openbaarmaking van de opening, wordt vermoed dat degene die deze heeft uitgevoerd, hiervan niet op de hoogte was (§ 82 van de Insolvenzordnung). Hetzelfde geldt op grond van § 24 juncto § 21, lid 2, punt 2, van de Insolvenzordnung, indien over goederen wordt beschikt na de openbaarmaking van de beschikking waarbij beschermende maatregelen worden gelast of wordt bevolen dat de beschikkingshandelingen door de schuldenaar uitsluitend met toestemming van de voorlopige curator geldig zijn. Bijgevolg is de door de vestiging van de verzoekende vennootschap in de Republiek Bulgarije ten behoeve van verweerder verrichte beschikkingshandeling op 20 april 2007 over 40 000 EUR volgens het recht van de insolventierechter ongeldig, aangezien deze is geschied nadat de beschikking inzake de beschermende maatregel als bedoeld in § 21, lid 2, punt 2, van de Insolvenzordnung op 4 april 2007 in het handelsregister van de Bondsrepubliek Duitsland openbaar was gemaakt. Op grond van § 82 juncto § 24 van de Insolvenzordnung is verweerder door de op 25 april 2007 verrichte terugbetaling van 40 000 EUR aan de schuldenaar niet bevrijd, zelfs al zou de verwijzende rechter er feitelijk van uitgaan dat deze een uitvoering van een verbintenis ten voordele van de schuldenaar is.
- 18 De bijzonderheid van het onderhavige geval is dat de beschikkingshandeling door de schuldplichtige vennootschap en de betaling aan haar zijn verricht via een vestiging van de vennootschap die in een andere lidstaat is ingeschreven dan de staat van de insolventierechter. Artikel 24, lid 1, van de verordening bepaalt dat degene die in een lidstaat een verbintenis uitvoert ten voordele van de schuldenaar

die is onderworpen aan een in een andere lidstaat geopende insolventieprocedure terwijl hij die verbintenis had moeten uitvoeren voor de curator van die procedure, wordt bevrijd indien hij niet van de opening van de procedure op de hoogte was. Artikel 24, lid 2, van de verordening bepaalt dat degene die deze verbintenis heeft uitgevoerd vóór de in artikel 21 van de verordening bedoelde openbaarmakingsmaatregelen, totdat het tegendeel is bewezen, wordt vermoed niet van de opening van de insolventieprocedure op de hoogte te zijn geweest, terwijl degene die deze verbintenis heeft uitgevoerd na de in artikel 21 bedoelde openbaarmakingsmaatregelen, totdat het tegendeel is bewezen, wordt geacht van de opening van de procedure op de hoogte te zijn geweest. Overeenkomstig artikel 21, lid 1, van de verordening dienen op verzoek van de curator de hoofdzaken van de beslissing tot opening van de insolventieprocedure en, in voorkomend geval, van de beslissing inzake de aanwijzing van de curator in elke andere lidstaat openbaar te worden gemaakt volgens de in die lidstaat geldende openbaarmakingsregels. Overeenkomstig artikel 21, lid 2 van de verordening kan iedere lidstaat op het grondgebied waarvan de schuldenaar een vestiging heeft, evenwel openbaarmaking verplicht stellen, waarbij in voorkomend geval de curator of de daartoe bevoegde autoriteit in de lidstaat waar de procedure als bedoeld in artikel 3, lid 1, is geopend, de nodige maatregelen neemt om openbaarmaking te verzekeren.

- 19 De verwijzende rechter vraagt om een uitlegging van het in artikel 21 van de verordening gebruikte begrip „hoofdzaken” van de beslissing tot opening van de procedure. Vooral moet worden aangegeven of dit begrip uitsluitend de beslissing van de insolventierechter inzake de gegrondheid van het verzoek tot opening van de insolventieprocedure omvat of ook de daarvoor gegeven andere beslissingen van de insolventierechter waarbij beschermende maatregelen zijn gelast. Ingeval de bepaling grammaticaal gezien betrekking heeft op de beslissing van de insolventierechter inzake de gegrondheid van het verzoek tot opening van de insolventieprocedure, mag deze dan ruim worden uitgelegd in die zin dat de openbaarmaking ook de beslissingen omvat van de insolventierechter ten aanzien van de in overweging 16 en artikel 38 van de verordening voorziene bevoegdheden om voorlopige en beschermende maatregelen te gelasten vanaf het moment van het verzoek tot opening van de procedure?
- 20 Met behulp van een dergelijke uitlegging zou de nationale rechter kunnen beoordelen hoe het vermoeden van artikel 24, lid 2, van de verordening bij een verbintenis moet worden toegepast die is uitgevoerd na de in artikel 21 van de verordening bedoelde openbaarmaking van een beslissing van de insolventierechter inzake beschermende maatregelen, maar vóór het moment van openbaarmaking van de beslissing inzake het verzoek tot opening van de procedure. Indien het vermoeden alleen dient te gelden ten aanzien van de openbaarmaking van de beslissing inzake het verzoek tot opening van de procedure, zou de nationale rechter ervan uit moeten gaan dat verweerder voorafgaand aan de openbaarmaking als bedoeld in artikel 21 van de verordening de verbintenis heeft uitgevoerd, en zou hij moeten worden geacht niet op de hoogte te zijn geweest van de procedure. Indien het vermoeden ook geldt ten

aanzien van de openbaarmaking van de beslissing inzake beschermende maatregelen en indien de aanwijzing van een voorlopige curator, aan wie betalingen moeten worden gedaan, een dergelijke maatregel is, zou ook de openbaarmaking van deze beslissing in het deel van het Bulgaarse handelsregister dat de in de Republiek Bulgarije ingeschreven vestiging van de vennootschap betreft, moeten worden getoetst.

- 21 Naar de opvatting van de verwijzende rechter blijkt uit een vergelijking tussen artikel 24, lid 2, en artikel 21 enerzijds en artikel 38 anderzijds alsmede uit overweging 16 van de verordening dat uitdrukkelijk onderscheid moet worden gemaakt tussen het moment van het verzoek tot opening van de procedure waarop voorlopige en beschermende maatregelen kunnen worden gelast, en het moment van het wijzen van de rechterlijke beslissing inzake de opening van de insolventieprocedure. In de periode tussen het verzoek en de beslissing inzake het verzoek kan de insolventierechter maatregelen treffen om de werking van de procedure te waarborgen, bijvoorbeeld een voorlopige curator aanwijzen en maatregelen ter bescherming van het vermogen van de vennootschap gelasten, ook als dit zich bevindt in een andere lidstaat dan de staat van de insolventierechter. Om deze redenen is de verwijzende rechter van mening dat de in artikel 24, lid 2, van de verordening gebruikte formulering „opening van de procedure” geen betrekking heeft op het moment van het verzoek tot opening van de insolventieprocedure, maar op het moment waarop de rechter beslist over de gegrondheid van dit verzoek. Verder bepaalt artikel 21 van de verordening dat „in voorkomend geval” de beslissing inzake de aanwijzing van een curator openbaar wordt gemaakt. Dat deze beslissing afzonderlijk van de beslissing inzake de opening van de procedure openbaar kan worden gemaakt, duidt er in verband met de bepalingen betreffende de beschermende maatregelen naar de opvatting van de verwijzende rechters erop dat het bestaan van kennis ook dan kan worden vermoed als een verbintenis is uitgevoerd na het gelasten van beschermende maatregelen inclusief de aanwijzing van een curator aan wie de betalingen dienen te worden gedaan.
- 22 Indien de verwijzende rechter het bewezen acht dat de betaling een uitvoering van een verbintenis ten voordele van de schuldenaar is, moet de goede trouw van verweerder rekening houdend met de chronologische volgorde van de openbaarmaking van de beslissingen van de insolventierechter inzake de beschermende maatregelen en de opening van de insolventieprocedure worden beoordeeld. De beslissingen van de insolventierechter inzake de beschermende maatregelen en de opening van de insolventieprocedure worden in de Republiek Bulgarije overeenkomstig de artikelen 25, 16 en 17 van de verordening erkend en ten uitvoer gelegd en hebben daar zonder verdere formaliteiten gevolgen.
- 23 Met de derde vraag wenst de verwijzende rechter te vernemen of de in artikel 24, lid 1, van de verordening voorziene bevrijding in het geval van uitvoering van een verbintenis door betaling van een geldbedrag aan de schuldenaar van toepassing is, als de oorspronkelijke overschrijving van dit bedrag door de schuldenaar aan degene die de verbintenis uitvoert, naar het nationale recht van de

insolventierechter wordt aangemerkt als ongeldig en de ongeldigheid voortvloeit uit de opening van de insolventieprocedure.

- 24 In het bijzonder moet worden verduidelijkt of de terugbetaling van een geldbedrag aan de schuldenaar de uitvoering van een verbintenis is die na de opening van de insolventieprocedure een vordering van de boedel is geworden, als de oorspronkelijke beschikkingshandeling door de schuldenaar ten voordele van de betaler volgens het op de insolventie toepasselijke materiële recht ongeldig is. Het verzoek betreft ook de gevallen waarin verweerder in de procedure waarin de afgifte van het door een ongeldige beschikkingshandeling verkregen wordt gevorderd, aanvoert dat de schuldenaar oorspronkelijk over de gelden heeft beschikt om te voldoen aan een overeenkomst met verweerder, terwijl de betaling (uitvoering van de verbintenis) door verweerder voor de verrekening diende.
- 25 De bijzonderheid van het onderhavige geval is dat de betaling (uitvoering van de verbintenis) de terugbetaling van een geldbedrag is dat is verkregen door een ongeldige beschikkingshandeling door de schuldenaar, en dat de ongeldigheid juist voortvloeit uit de opening van de insolventieprocedure. De nationale rechter verzoekt om een antwoord van het Hof op de vraag of de bevrijding overeenkomstig artikel 24 van de verordening aldus dient te worden uitgelegd dat de uitvoering van een verbintenis op een feitelijk tot stand gekomen rechtsbetrekking met de schuldenaar moet berusten of dat deze ook een geval zoals het onderhavige betreft.
- 26 Met de vierde vraag wenst de verwijzende rechter te vernemen of de bevrijding overeenkomstig artikel 24, lid 2, van de verordening ook dan van toepassing is als de in artikel 21, lid 2, tweede zin, van de verordening bedoelde autoriteiten niet de vereiste maatregelen hebben getroffen om te verzekeren dat de beslissingen van de insolventierechter waarbij een voorlopige curator is aangewezen en werd bevolen dat de beschikkingshandelingen door de vennootschap uitsluitend met toestemming van de voorlopige curator geldig zijn, openbaar worden gemaakt in het register van de lidstaat waar de schuldenaar een vestiging heeft, als de lidstaat waar zich de zetel van de vestiging bevindt, de openbaarmaking van deze beslissingen verplicht stelt, hoewel hij deze overeenkomstig artikel 25 juncto artikel 16 van de verordening erkent.
- 27 De voorwaarden voor de openbaarmaking van de beslissingen van de insolventierechter in de Republiek Bulgarije in het de vestiging van de schuldplichtige vennootschap betreffende deel [van het handelsregister] worden krachtens artikel 21 van de verordening bepaald op grond van het Bulgaarse recht. Overeenkomstig artikel 17a, lid 3, punt 3, van de Targovski zakon van de Republiek Bulgarije worden in het de vestiging van een buitenlandse onderneming betreffende handelsregister alle door de insolventierechter gegeven beslissingen ingeschreven waarvoor de inschrijving in het register waarin de buitenlandse onderneming is ingeschreven, verplicht is gesteld. Uit deze bepaling vloeit voort dat voor de vestiging [van verzoekster] de beslissing van de insolventierechter in de Republiek Bulgarije openbaar moet worden gemaakt, aangezien dit ook geldt

voor de hoofdonderneming op grond van § 23 van de Insolvenzordnung van de Bondsrepubliek Duitsland.

- 28 Overeenkomstig artikel 494 GPK wordt de inschrijfprocedure ingeleid door een schriftelijk verzoek van een gevolmachtigde. Hoewel de GPK dit niet uitdrukkelijk bepaalt, kan ook de voorlopige curator worden aangemerkt als een dergelijke gevolmachtigde, sinds op 1 januari 2007 in de Republiek Bulgarije verordening nr. 1346/2000 in werking is getreden, met daarin de bevoegdheden van de aangewezen curator overeenkomstig artikel 18, zijn bevoegdheid op grond van artikel 22, lid 1, om om openbaarmaking te verzoeken, respectievelijk de bevoegdheden van de andere autoriteiten overeenkomstig artikel 22, lid 2.
- 29 In het concrete geval zijn er geen aanwijzingen dat de voorlopige curator of een andere gevolmachtigde persoon heeft verzocht om inschrijving in het handelsregister in de plaats van de zetel van de vestiging in de Republiek Bulgarije en dat de bevoegde rechter de inschrijving heeft afgewezen.
- 30 Tegen deze achtergrond rijst de vraag of het ontbreken van een verzoek overeenkomstig artikel 21 van de verordening en bijgevolg het ontbreken van een openbaarmaking van de gelaste beschermende maatregelen in het de vestiging in de Republiek Bulgarije betreffende deel [van het handelsregister] kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die voor de toepassing van het vermoeden van een gebrek aan kennis als bedoeld in artikel 24, lid 2 van de verordening relevant zijn, aangezien de rechter in de plaats van de zetel van de vestiging van de vennootschap in een andere lidstaat de beslissing van de insolventierechter inzake beschermende maatregelen overeenkomstig artikel 25, lid 3, juncto artikel 16, lid 1, van de verordening zonder verdere formaliteiten erkent.
- 31 Mocht het Hof vaststellen dat de openbaarmaking in het de vestiging van de buitenlandse onderneming betreffende deel van het Bulgaarse register voor de toepassing van de vermoedens als bedoeld in artikel 24, lid 2, van de verordening relevant is, zou de nationale rechter bij gebrek aan een dergelijke openbaarmaking totdat het tegendeel is bewezen, ervan uit mogen gaan dat degene die de verbintenis uitvoert, geen kennis had van de opening van de insolventieprocedure betreffende de buitenlandse vennootschap. Mocht de openbaarmaking in de Republiek Bulgarije voor de kennis van degene die de verbintenis uitvoert, niet van belang zijn, zou de Bulgaarse rechter, aangezien hij de beslissing van de insolventierechter erkent, de vermoedens met betrekking tot de ontbrekende kennis met inachtneming van de openbaarmaking in het Duitse handelsregister moeten toepassen.
- 32 De verwijzende rechter is van mening dat de openbaarmaking van de beslissingen van de insolventierechter inzake voorlopige en beschermende maatregelen in de Republiek Bulgarije alleen relevant is voor de toepassing van de vermoedens met betrekking tot de kennis respectievelijk het gebrek aan kennis van de door de insolventierechter in een andere lidstaat gelaste beschermende maatregelen. Een andere uitlegging zou tot gevolg hebben dat de in artikel 21 van de verordening

uitdrukkelijk voorgeschreven openbaarmaking van de beslissingen van de insolventierechter in de lidstaat waar de vestiging van de insolvente vennootschap haar zetel heeft, alsmede de daarmee verband houdende regeling van artikel 493, lid 3, GPK (opgeheven), op grond waarvan niet ingeschreven feiten niet kunnen worden tegengeworpen aan derden die te goeder trouw zijn, zinloos zouden zijn. Met de bevrijding als bedoeld in artikel 24 van de verordening wordt juist beoogd personen te beschermen die te goeder trouw een verbintenis ten voordele van een vennootschap hebben uitgevoerd, die later aan een insolventieprocedure is onderworpen.

- 33 Met het oog op de vraag naar de bevoegdheid van de insolventierechter voor rechtsmiddelen die verband houden met insolventieprocedure, is de verwijzende rechter bekend met de arresten van het Hof in de zaken C-339/07, C-328/12, C-295/13 en C-213/10. Volgens de rechtspraak van het Hof zijn de rechterlijke instanties van de lidstaat op wiens grondgebied de insolventieprocedure is geopend, bevoegd om uitspraak te doen over een faillissementspauliana die is gericht tegen een verweerder die zijn statutaire zetel in een andere lidstaat heeft (arrest van 12 februari 2009, C-339/07), over vorderingen van de curator tegen een verweerder die zijn woonplaats niet op het grondgebied van een lidstaat heeft (arrest van 16 januari 2014, C-328/12), alsmede over vorderingen tegen de bestuurder van de vennootschap (arrest van 4 december 2014, C-295/13). Volgens het arrest van het Hof van 19 april 2012 in zaak C-213/10 valt de vordering die door een verzoeker tegen een derde wordt ingesteld op basis van een door de curator in een insolventieprocedure gecedeerde vordering, met als voorwerp het recht om de nietigheid van handelingen in te roepen dat die curator heeft krachtens de op die procedure toepasselijke nationale wettelijke regeling, onder het begrip „burgerlijke en handelszaken” in de zin van artikel 1, lid 1, van verordening nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken.
- 34 De verwijzende rechter is bekend met het arrest van 19 september 2013 in zaak C-251/12. Daarin heeft het Hof vastgesteld dat artikel 24, lid 1, van de verordening nr. 1346/2000 aldus dient te worden uitgelegd dat een in opdracht van een aan een insolventieprocedure onderworpen schuldenaar verrichte betaling aan een schuldeiser van deze laatste niet binnen de werkingssfeer van deze bepaling valt. Het antwoord van het Hof betreft de uitlegging van de formulering „verbintenis ten voordele van de schuldenaar” in artikel 24 van de verordening; concreet ging het om een betaling aan de schuldeiser van de gefailleerde schuldenaar, maar in opdracht en voor rekening van deze laatste, waarbij de betaler er niet van op de hoogte was dat in een andere lidstaat een insolventieprocedure betreffende de schuldenaar was geopend. Naar de opvatting van het Hof had de betaling niet aan schuldeisers van de schuldenaar, maar uitsluitend aan de gefailleerde schuldenaar moeten worden verricht, en wel voor schuldvorderingen die na de opening van de insolventieprocedure schuldvorderingen van de gezamenlijke schuldeisers zijn geworden; beschermd

personen zijn de schuldenaars van de gefailleerde schuldenaar die te goeder trouw een verbintenis uitvoeren ten gunste van deze laatste.

- 35 In casu werd de aangevoerde betaling gedaan aan de gefailleerde schuldenaar en niet aan zijn schuldeiser.
- 36 De verwijzende rechter kent geen verdere arresten van het Hof die een voor de beslissing van het bij hem aanhangige geschil relevante uitlegging van artikel 24, lid 1 of lid 2, van verordening nr. 1346/2000 bevatten.